

И Антонио принадлежеше на смесено, полуселско-полуградско семейство; майка му и сестрите му ходеха в народна носия, докато той и братята му, всичките все студенти, имаха почти аристократичен вид. В същност баща му беше бирник, строг, мълчалив човек, който не знаеше много италианския език /както по-важните господа в същност/, с чуден, благороден нрав. Тяхното жилище, последното в града, имаше особен вид; то бе съставено от няколко ниски постройки, в средата на обграден от всякъде двор, гдето освен семейството, живееха и други техни роднини с многобройните си деца: един вид старинна задруга, ала съставена от цивилизовани, дори извънредно интелигентни хора. Всичките момчета учеха и бяха хавливи, наблюдателни, иронични. В съседство с къщата, обзърнато към долината и към северните планински склонове, се простираше връз полегат хълм тяхното хубаво лозе: по-късно бащата на Антонио построи на единия край на това лозе една висока къщица, гдето студентът, през време на малкото седмици, които прекарваше в родното си място, живееше като в кула от слонова кост, като учеше или се преструваше, че учи.

Това бе първата дълга любов на Козима. Когато той идваше да дири Сантус, тя се скриваше, обзета от ужас, че може само престо да я погледне. Ала нямаше такава опасност: той минаваше край нея и край други по-големи, по-хубави и опитни момичета, без да ги забележи дори; а ако идваше да дири Сантус, то бе защото можеше да говори с него за хората и нещата, които познаваха от града, гдето учеха; а още и за ~~жив~~ това, че Сантус го привличаше с оригиналността си и с необикновената си интелигентност.

Освен това, бъдещият лекар посвещава сега необикновено много време на неща извън учението си. Например той построява един летящ балон, както ги наричаха тогава, и за чудо успява: никой не знае тайната на апарата му, ала едно е сигурно, че балонът от копринена хартия, за финансирането на който Сантус успя да получи парична помощ от майка си, един хубав ден излита от къщния двор, лек и цетен, като голям са-